

0309. Krzyżu święty

t.: XVI w. - tłum. Crux Fidelis

Mioduszewski, 1838.

1. Krzy - żu świę - ty, na - de wszy - stko drze - wo prze - naj -
szła- chet - niej - sze. W żad - nym le - sie ta - kie nie jest,
Słod - kie drze - wo, słod- kie gwoź - dzie,
Jed - no na Któ - rym sam Bóg jest.
Roz - ko - szny o - woc no - si - ło.

2. Skłoń gałązki, drzewo święte, - Ulżyj członkom tak rozpiętym,
Odmień teraz oną srogość, - Któraś miało z urodzenia,
Spuść lekuchno i cichuchno, - Ciało Króla niebieskiego.
3. Tyś samo było dostojne, - Nosić świątowe zbawienie,
Przez cię przewóz jest naprawion, - Światu, który był zagubion,
Który święta Krew polała, - Co z Baranka wypływała.
4. W jasełkach leżąc gdy płakał, - Już tam był wszystko oglądał,
Iż tak haniebnie umrzeć miał, - Gdy wszystek świat odkupić chciał
W on czas między zwierzętami, - A teraz między łotrami.
5. Niesłychanać to jest dobroć, - Za kogo na krzyżu umrzeć:
Któż to może dzisiaj zdziałać, - Za kogo swoją duszę dać?
Sam to Pan Jezus wykonał, - Bo nas wiernie umiłował.
6. Nędzne by to serce było, - Co by dziś nie zapłakało,
Widząc Stworzyciela swego - Na krzyżu zawieszzonego.
Na słońcu upieczzonego - Baranka wielkanocnego.
7. Maryja Matka patrzała - Na członki, co powijała,
Powijając całowała, - Z tego wielką radość miała.
Teraz je widzi szerniałe, - Żyły, stawy w Nim porwane.

ks. J. Siedlecki, Śpiewnik kościelny